

OPINIÓ

EDITORIAL

ELS ESTUDIS D'FP SUPEREN LA NOTA

El món empresarial sovint denuncia que el nivell formatiu dels universitaris que han d'ocupar els llocs clau de les companyies no és el més adequat. La universitat respon que calen més recursos, però explica que una part del problema ve per les mancances que els estudiants arrossegueuen dels cicles formatius anteriors a la universitat. I si s'analitza el panorama global, sempre complex, molt possiblement s'arribarà a la conclusió que hi ha poca motivació de l'alumne, que hauria d'estudiar més, que els pares haurien d'estar més a sobre de l'evolució formativa del seu fill, o que els professors... Ben segur que tothom podria fer un diagnòstic. Dit això, sí que s'observa que la formació professional, una branca important per als joves en època escolar, agafa cada cop més prestigi i surt del túnel.

L'augment de la demanda situa la formació professional en una posició d'avantatge per cobrir els dèficits històrics que l'havien relegat a ser una opció de segona. Aquesta demanda, en part com a causa de l'increment de l'oferta i també perquè aquesta opció ha adquirit més prestigi, es deu bàsicament a la crisi econòmica d'aquests darrers dos anys. Abans els alumnes que optaven per aquest tipus d'ensenyament tenien sortides fàcils al mercat laboral sense tenir cap qualificació. Molts d'ells anaven a treballar al sector de la construcció. Ara, aquells treballadors veuen la necessitat de formar-se. Millorar la formació és una bona notícia en l'àmbit personal, econòmic i social.

EMPRESARIS I NOUS COMPANYS DE JOC

Les polítiques públiques de promoció de la competència empresarial han estat històricament molt orientades a estimular la cooperació entre companyies del nostre país. Les economies d'escala en terrenys com la recerca o la internacionalització són factors que les pimes, el moll de l'os del nostre teixit empresarial, haurien d'aprofitar al màxim en el context d'un món cada cop més globalitzat i amb menys barreres. Però les iniciatives governamentals perquè les empreses cooperin han topat amb l'escassa voluntat de les mateixes empreses, sobretot en els sectors d'activitat més tradicionals, en què el competidor local no es veu com un possible aliat en el mercat internacional sinó com un enemic que mereix tota la nostra desconfiança.

És per aquests antecedents que ens felicitem per l'ànim de col·laboració que impulsa la iniciativa de crear una associació d'empreses del sector de l'infant, un àmbit molt tradicional, però alhora amb un gran potencial i molt obert per explorar. Amb poc més de 200 firmes a Catalunya dels camps de l'alimentació, la joguina, la decoració, la moda o l'editorial, és un àmbit econòmic en què, curiosament, mai no havien existit associacions o fòrums empresarials. Una idea pública per reunir-los ha posat de manifest les ganes latents que hi havia de contactar i analitzar les possibilitats de fer coses plegats. Un gran descobriment que ja comença a donar fruits: empreses d'alimentació s'han posat a treballar amb firmes d'entreteniment, companyies de joguines amb hospitals infantils... múltiples companys de joc que ben segur que trobaran sinergies i fórmules per fer més competitius els seus productes i millorar l'oferta per als nostres menuts.

A veure si altres sectors en prenen bona nota.

L'ECONÒMIC

EDITA: TALLER D'INICIATIVES EDITORIALS, SL. **Director:** Ramon Roca. **Sotsdirectors:** Francesc Muñoz i Joan Poyano. **Redactors:** Jordi Garriga, Andreu Mas, Anna Pinter, Berta Roig. **Disseny i maquetació:** Miguel Fontela. **Correcció lingüística:** Quim Puigverd. **Fotografia:** Andreu Puig. **Direcció comercial:** Cristina Taulats. **Dipòsit legal:** GI-653-2010
C/ Tàpies, 2. 08001. Barcelona. Telèfon 93 227 66 21 redaccio@leconomic.cat

A les portes de la desaparició d'ajuntaments?

RAMON

MORELL

Economista. Professor de la UdL

De l'abundància a l'austeritat, aquest eslògan universal en plena crisi econòmica és també aplicable als ajuntaments potser, si més no, matisant el de l'abundància. Sí, és cert que des d'abans de l'esmentada crisi els ajuntaments demanaven, i amb raó, un nou marc de finançament, tenien, moltes vegades, que fer front a problemes no de la seva competència i, en canvi, els recursos quedaven limitats a aquells que des de 1990 estableix la Llei reguladora de les Hisendes Locals de 1988. Però resulta que també els ajuntaments van viure activament els efectes de la bombolla immobiliària i van utilitzar l'urbanisme, molts cops de manera il·legal o almenys al límit de la norma i, això sí, cada vegada de manera imprecident pensant també que aquella més que excel·lent bonança no s'acabaria mai, sense preocupar el nivell d'endeutament, perquè l'eufòria del sector immobiliari garantia tant els impostos instantanis (ICIO, Plusvàlua i Llicències de Construcció i la Ocupació) com els de padró (IBI).

Però això ja s'ha acabat, i s'ha acabat no només pels efectes directes de la crisi, sinó també perquè com a institucions de l'Estat que són seran els autèntics perdedors de la batalla per reduir el dèficit públic. No deixa de ser paradoxal que després dels fons per a l'Administració local, per tal de garantir un mínim d'inversió pública i intentar activar l'ocupació, i d'augmentar, del 110% al 125%, el percentatge del deute viu respecte als ingressos corrents, de cop i de manera totalment imprevista i inesperada se'ls diu que a partir del 1 de gener de 2011 no podran endeutar-se més, és a dir, com a vies normals i regulars de finançament els queda només la recaptació d'impostos, taxes i preus públics i la venda de patrimoni. Tenint en compte la impopularitat que suposa, en plena recessió econòmica, pujar els tributs municipals l'equilibri pressupostari dels ajuntaments es presenta complex i més miraculós que possible.

Un cop més la prepotència de l'Administració central s'ha fet sentir i ho diem perquè no són els ajuntaments els culpables d'un endeutament públic que, a més, ara com ara, està per sota de la gran majoria de països de la UE (concretament, a 31 de desembre de 2009 Espanya era el quinzenè país, dels 27 que la integren, menys endeu-

RAÛL LÓPEZ

Un cop més la prepotència de l'Administració central s'ha fet sentir i ho diem perquè no són els ajuntaments els culpables d'un endeutament galopant

tat pel que fa al sector públic, per sota d'Alemanya, França, Itàlia, Holanda i Regne Unit, entre altres), sinó que ara, a més, se'ls utilitza com a paraguai pel que pugui passar. És evident que el fort dèficit públic que està acumulant Espanya obligarà, irreversiblement, a endeutar-se i, per tant, pujarà molt el percentatge que ara tenim de deute respecte a la renda total (a la data esmentada del 31 de desem-

bre de l'any passat era del 53,2%). Bé, si a més hi ha el compromís-obligació que al 2013 el dèficit públic torni al 3% del PIB (ara està per sobre de l'11%) el govern central vol mantenir un marge de maniobra suficient per poder-se endeutar.

Clar, si els ajuntaments no aturen el seu endeutament i continuen subscriuint crèdits li restaran al govern central possibilitats de fer-ho. Aquest és el moll de l'os, fer que la responsabilitat de no malbaratar diners i sanear els comptes públics recaigui en els ajuntaments o almenys que siguin aquests els que suportin la major part del cost.

Aquesta restricció no els afectarà a tots de la mateixa manera, els petits i mitjans ajuntaments tenen un futur gens esperançador, fins i tot, entre els primers no es pot descartar ni la seva desaparició. Hora és que comencin a pensar a mancomunar serveis per parer el cop.